

Aviomieheni juo

Julkaistu 20.11.2007

Olen alkoholistin vaimo ja läheisriippuvainen (pahasti).

Tapasin tulevan aviomieheni heti ensimmäisenä opiskelusyksynäni. Kun katsoin hänen häkellyttäviin silmiinsä, olin mennyttä. Kukapa olisi aavistanut mitä tuleman pitää: kuinka ihana, sympaattinen mies, rakastettuni, rakkain ystäväni, tasavertainen elämäkumppanini ja lasteni isä pikkuhiljaa alkoholisoituu ja tuhoaa elämänsä. Ja kuinka minusta tulee epätoivoinen, miehessä roikkuva ja loputtomiin uusiin lupauksiin uskova aviovaimo, läheisriippuvan viimeistä solua myöten.

Seurustelimme pari vuotta, menimme naimisiin, saimme opinnot päätökseen, saimme hyvät työpaikat ja kaksi lasta. Elämä oli tasapainoista ja normaalia iloiseen ja pikku suruineen.

Lapset kasvoivat, opiskeluvelat hupenivat pikkuhiljaa ja kaikki oli hyvin. Alkoholien käyttö kohtuullisena kuului kuvioihin alusta lähtien. Esim. viiniä hyvän ruoan kera tai vietettäessä iltaa ystävien kanssa. Toki vappuihin ja moneen muuhunkin rientoon kuului alkoholi. Vuosien kuluessa määrät alkoivat kuitenkin pikkuhiljaa lisääntyä ja ennenpitkää mies alkoi tissutella lähes joka viikonloppu. Minulla ei vielä värähtänyt ainoakaan hälytyskello. Meni pitkään ja oikeastaan vasta silloin aloin tajuta, kun juominen alkoi riistäytyä arkipäivillekin, kuinka alkoholismi oli salaa kuin limainen peikko hiipinyt perheeseemme.

Alkuaikoina käyttäydyin kuin ”oikea” alkoholistin läheishirmu käyttäytyykin: moitin, yritin vedota perheen hyvinvointiin, turhaan rahanmenoon, häpeään. Mökötin, riitelin, aloin tyhjennellä pulloja ja piilotella niitä. Piilottelin autonavaimia, pankkikortteja. Niin hyödytöntä ja hermoja kuluttavaa. Mutta enhän minä tajunnut sitä. Valehtelin sukulaisille, ystäville, työpaikalle, esimiehelle, kaikille. Peittelin ongelmaa kaikin tavoin. Ulkopuolelle ei saanut näkyä mitään, minunkin piti olla aina aina yhtä huoliteltu, iloinen (?) ja töissä tehokas. Koti oli puhdas viimeiseen hiukkaseen saakka. Sukulaisten mielestä olin onnenpekka, koska olin tavannut tavannut elämäni miehen, niin fiksun, älykkään ja perheestään huolehtivan.

Senhän arvaa mitä kaikkea juomisesta alkoi seurata, vaikka minä kaikkeni yritinkin juomisen lopettamiseksi. Seurasi työpaikan varoituksia. Ensimmäisen varoituksen jälkeen kuvittelin helpottuneena alkoholiongelman poistuvan tuosta vaan. Seurasi tekemättä jääneitä töitä kotona, rattijuopumisia, potkuja työpaikoilta, sairaalareissuja, pelkoa, vihaa, ahdistusta, katkeruutta, uhkailua avioerolla ja edellenkin niitä ikuisia lupauksia, epätoivoa, ja aina uudestaan yrittämistä.. Olin rikkirevitty, väsynyt, uupunut, masentunut ja lopen kyllästynyt. Taistelu alkoholismia vastaan oli niin hyödytöntä, turhauttavaa ja sai minut täysin epätoivoiseksi.

Oma asunto oli hankittu velaksi. Velat ja laskut alkoivat kaatua niskaani. Lukuisa ystäväjoukkomme alkoi pikkuhiljaa harvenemaan. Tulevien tapahtumien suunnittelu tuntui toivottamalta. Kaikki ne suuret haaveet luhistuivat. Ei enää yhteisiä ulkomaan matkoja. Viimeinen Espanjan lomakin meni mieheltä osin pienessä sievässä. Ei enää hauskoja hetkiä ystävien kanssa, sosiaalinen kanssakäyminen muiden kanssa alkoi supistua jne. Suurelta osin syy oli myös minun, minun olisi pitänyt kutsua ystäviä kaikesta huolimatta jo oman itseni vuoksi.

Pelko jonkinlaisena mielessä kummittelevana peikkona alkoi olla aina mukana mitä tahansa tapahtumia oli luvassa (juoko mies). Aina sydän kylmänä miten perhejuhlat onnistuu tai toteutuuko tuleva teatterimatka. Juoko isi lasten häissä tai ehtiikö selviytyä ennen sitä. Onkohan joulun raitis vai sumentaako sitäkin kuningas alkoholi. Aina ajoitella asioita alkoholistin juomapatkujen mukaan (Ainakin hiljaa mielessäni). Kuinka typerää ja millaista elämisen haaskausta!!!

En enää osannut rentoutua ja antaa asioiden soljua omaan tahtiinsa (tai ainakin se oli vaikeaa). Kaikesta huolimatta hyviäkin kausia ja mukavia tapahtumia oli olemassa. Osasi se mies olla juomattakin. Eikä mies juodessaankaan ollut paha, kotona tissuteli, nukkui, örvelsi ja sotki. Putkien pituus saattoi vauhdella muutamasta päivästä viikkoon, kahteen. Aloin kuitenkin ahdistua seurattessani ”silmä tarkkana” merkkejä alkavasta putkesta, vaikka seesteistä aikaa saattoi kestää pitkäänkin. Aloin ahdistua usein jopa siitä, kun hän lähti yksin asioille. Elin kuin kävelevän aikapommin kanssa. Elämä oli raastavaa, minä pelkäsin ja toivoin ja surin menetettyä rakkautta.

Vasta täysin toivottamana tajusin, että positiivisena pitämäni vahvuus olikin muodostunut sairaudeksi ja kompastuskiveksi itselleni (kyllä minä nämä asiat hoidan). Minusta oli tullut läheisriippuvainen. Tajusin, että minä itsekkin tarvitsen apua ja nopeasti. Oli aika hellittää, antaa periksi ylpeydelle. Aloin itsekkin huomata kuinka alkoholi tuo helpotuksen ahdistukseeni.

Olinko luisumassa samaan ahdinkoon alkoholistini kanssa? Oli korkea aika myöntää, ettei jaksakaan enää. Mutta kyllä siihen menikin aikaa. Soitin A-klinikalle, mielenterveystoimistoon ja lopulta netistä löysin auttavan puhelimen ja sitä kautta tiedon alkoholistien läheisten kerhosta al-anonista.

Laahauduin al-anoniin toivorikaana edelleenkin vain hakemaan keinoja miten saisin mieheni lopettamaan juomisen. Niin kuvittelin. Kaikki ongelmat ratkeavat nyt tuosta vaan. Kuinka naivi sitä ihminen voikaan olla. Vasta al-anonissa tajusin voimattomuuteni alkoholismini suhteen. Ei kukaan, ei mikään voi alkoholistia näköjään raitistaa ilman tämän omaa tahtoa, ei ainakaan minun alkoholistiani. Sen itse opin lujasti oman kipeän kantapäätäni kautta. Hänen on opittava, ettei tietä kohtuukäyttöön enää ole. Itse olen pilannut ja pilaan omaa elämäni typerällä ja toivottomalla ja suorastaan järäpäisellä käyttäytymiselläni. Olin hakannut päätäni kivenmöhkäleeseen nimeltä alkoholismi enkä ollut siitäkään oppinut mitään muuta kuin saamalla pahan olon itselleni. Itse minun pitää löytää tästä rähmästä tikapuut ja kiivettävä niitä pitkin, ei sitä kukaan muu tee puolestani, ei varsinkaan juova läheiseni, johon olin kipeästi tarrautunut kuin hukkuva oljenkorteen. En voi syyttää pelkästään alkoholistia omasta pahoinvoinnistani. Vasta siellä aloin tajuta kuinka paljon minulla on elämäni kannattavia pitkospuita. Vasta siellä opin näkemään ne hyvätkin puolet elämässäni, jotka olivat hukkunet kaikkienielevään sumuun ja usvaan.

Joko nyt painajainen elämässäni oli loppumassa? Joko nyt pikkuhiljaa alkaisin tajuta, etten voi elää siinä rytmisessä juoko alkoholistini vai ei. Toivon mukaan olen kasvamassa tai minun pitäisi kasvaa ihmisenä, omana itsenäisenä minänä. Mutta kalliin hinnan olen siitä jo maksanut. Tie on pitkä toipumiseen, mutta onhan tässä loppuelämä aikaa. Ei minun tarvitse roikkua miehessä kuin hoivaa kaipaava koiranpentu. En voi vaikuttaa mieheni juomiseen eli annan siis hänen juoda. Se on hänen valintansa..

Kuinka yksinkertaista ja helppoa mutta niin vaikeaa, niin vaikeaa.

Nimimerkki:

Anonyymi

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/laheisten-tarinat/aviomieheni-juo>